

Spini had met een kinderlijke opgetogenheid geluisterd. En hij dacht, hoe dicht bij het liefderijk Hart van den Meester zijn ongeloovige vriend onwetend leefde.

„Een andere keer,” vertelde Renato, „had hij, tegen het uitdrukkelijk verbod in, op mijn atelier toch aan den bak met olie- en vernisfleschjes gezeten; toen hij weg was, vond ik er een op den grond gevallen. Den volgenden dag kom ik hem tegen met zijn oom Lorenzo. „Heb jij gister dat gele fleschje omgegooid, Silvio?” Heftige ontkenning. En toch moest hij 't gedaan hebben. Ik werd boos en zei: „Nou, dag Silvio,” draaide me om en ging heen. 's Avonds vertelde mijn zoon Lorenzo me: net zoo lang als ik in de straat was te zien geweest, had Silvio loopen omkijken en wuiven met zijn handje, naar mij. . . . naar mijn boozen rug. 'k Was er den volgenden dag nog beroerd van. Wat was nou een overtreden gebod en een beetje gemorste olie tegenover de aanhanke-lijkheid en het blijkbaar verdriet van dat kind? — Maar wat het gekste van het geval was, toen ik de volgende maal met hem ging wandelen en heel vertrouwelijk zei: „Kom er nou maar voor uit, Silvio, jij hadt toch dat fleschje van grootvader omgegooid?” blééf hij hartstochtelijk ontken-ken; terwijl, toen hij twee dagen later weer op 't atelier kwam en mijn werkvrouw Pia hem hetzelfde vroeg, hij dadelijk door de mand viel: ja, hij had op zijn knietjes gelegen en het fleschje in zijn hand gehad, en toen was het gevallen. Meer wou hij niet zeggen. Wij hebben nooit begrepen, hoe het eigenlijk precies zat. . . . Kinderen lijken vaak ondoorgrondelijke raadsels; maar ik geloof dat, als je de oplossing maar vindt, ze wel bijna altijd goed zou wezen.

„Bij het begin van een wandeling had ik hem eens een portie ijs beloofd. En toen ik het later vergat, hij, op die gekke manier van 'm aan het polsen: „grootvader, wat zei je ook weer, voor we uitgingen? wat zei je toen ook weer?” De angst alleen, dat hij 't mis zou loopen, moest er het ijsje uithalen! En in den banketbakkerswinkel was hij zóó moeilijk, dat ik er mijn geduld bijna bij verloor. Hij wou dit ijs niet, en dat ijs niet. Zoo gesloten als een bal. Tot iemand in den winkel raadde: frambozen-ijs? En dat moest 't wezen. Hij, dadelijk triomfant aan een tafeltje gaan zitten; maar niets zeggen nog. Later bleek, dat hij een tijdje geleden ook een frambozen-ijs had gehad, van zijn oom Lorenzo. . . . mijn jongsten zoon. . . .”

Renato zweeg. Hij hoorde plotseling, hoe dat steeds terugkomende „mijn zoon Lorenzo”, „mijn jongsten zoon,” een nadrukkelijke ingenomenheid, bijna een trots inhield. Ook een groot mensch, en zelfs een oud man, was zichzelf vaak een raadsel. Hier in de verte, aan dit herbergtafeltje van Massano, ervoer hij duidelijk, hoe nauw Lorenzo hem aan het hart lag, en. . . . hoe zielsgraag hij trotsch op hem zou willen wezen.